

A pokol tüze

Az egybegyűltek izgatottan sutorogtak, mint egy új színházi bemutató első közönsége. Csupán egy maroknyi tudóscsapatot invitáltak meg, a hadvezetés legjavát, néhány kongresszusi képviselőt és egy-két újságíró.

Alvin Hornéi; a Kontinentális Hírügynökség washingtoni irodájának tudósítója a Los Alamosból érkezett Joseph Vincenzo mellett foglalt helyet.

- Most aztán biztos tanulhatunk valamit - szólt oda szomszédjának. Vincenzo végigmérte bifokális szemüvege mögül.

- A lényeket itt nem láthatja meg - mondta.

Horner a homlokát ráncolta. Első ízben készültek superlassított filmen bemutatni egy atomrobbanást. Speciális lencsékkel, melyek hihetetlenül gyorsan váltogatták irányított polaritásukat, sikerült az eseményről milliárdod-másodpercen-ként egy-egy felvételt készíteni. A robbantásra előző nap került sor. Most a felvételek hihetetlen részletességgel tárják majd fel a történeteket.

- Ön szerint nem lesz belőle semmi? - kérdezte Horner.

Vincenzo elkínzott képet vágott.

- Dehogynem. Leteszteltük már a berendezést. A lényeg azonban...

- Mi?

- Ezek a bombák az emberiség halálos ítéletét hordozzák. Ezt nem vagyunk képesek megérteni. - Vincenzo a többiek felé bólintott. - Nézzen végig ezeken az embereken! Izgatottak és lelkesek, de egyikük sem fél.

- Tisztában vannak a veszéllyel - mondta az újságíró. - És higgye el, félnek!

- De nem eléggé - felelte a tudós. - Láttam embereket, akik végignézték, hogy egy hidrogénbomba eltöröl egy szigetet a föld színéről, aztán hazamentek, és nyugodtan lefeküdtek aludni. Mert ilyenek vagyunk mi. Évezredek át riogattak bennünket a prédikátorok a pokol tüzével, mégsem értek el semmit.

- A pokol tüze... Ön vallásos, uram?

- Amit tegnap látott, az maga volt a pokol tüze. Egy atombomba, ha fölrobban, az... maga a pokol. Szó szerint.

Hornernek hirtelen elege lett. Fölállt, és új helyet keresett magának, de közben nyugtalanul figyelte az egybegyűlteket. Vajon valóban félnek? Vajon tartanak egyáltalán a pokol tüzétől? Nem úgy tűnt neki.

Eloltották a fényeket, és a vetítő beindult. A képernyőn ott magasodott szikáran a robbantó torony. A közönség feszült némaságban várt.

Aztán egy fénypont jelent meg a torony csúcsán, egy ragyogó, égő pötty, mely lassan, lustán nyújtózkodni kezdett erre is, arra is, bizonytalan fény-árnyék alakzatokat öltve magára, és végül ovális formába rendeződött.

Egy ember fojtottan felkiáltott, és egyre többen csatlakoztak hozzá. Rekedt hangzavar töltötte be a helyiséget, aztán váratlanul helyreállt a csönd. Horner szinte kézzelfoghatóan érezte a félelmet, szájában a rémület ízet, ereiben megfagyott a vér.

Az ovális tűzlabdából hajtások nőttek ki, majd egy pillanatra az egész mozdulatlaná dermedt, hogy aztán annál sebesebben terjeszkedhessen szét egyszínű, ragyogó gömb formájában.

Abban az egy, kővé vált pillanatban a tűzgolyón szemszerű sötét pontok tűntek föl, halvány vonalokból két keskeny, izzó szemöldök rajzolódott ki; V alakban a homlokba hulló haj, egy fölfelé görbülő száj, mely vadul kacagva fürdött a pokol tüzében... és végül két szarv.

(Németh Attila)